

Пейо Яворов

Пред тъмничний зид

Пред мен стои зловец и хладен,
обрасъл с мъх, тъмничен зид;
ръшат за лъч прозорец жаден,
врата ръждиви... мрачен вид.

Стои – свидетел грозен, вечен
на зло, нищожество, разврат;
стои, в проклятия облечен;
стои намръщен, с кръв облят.

Стои, немей... и шепна ази:
Да бе ти, зидо, говорил,
какъв ли речник ти пред нази
със думи нови би открил?

От теб научил би певеца
за кръвна песен нов език –
по-страшен бил би от свинеца
пророческия негов вик!

Стои, немей... и шепна ази:
Да би се, зидо, в миг срутил,
какви картини ти пред нази –
картини адски – би разкрил?

Стои скала тъй сред морето
със смърт жестока на гърди,
виси тъй облак на небето
и скрива светлий рой звезди.

Ала настане ден уречен,
надвиват бурните вълни,
гранитът пада, с шум увлечен,
в шира безбрежен – глъбини.

Настане час и вихрът буден
разгонва облаците с бяс,
звездите светват с блясък чуден,
с лривет обаен гледат нас...

Ще дойде ден, и кръв и сълзи

ще бльвне тука камен всяк,
на правий гняв под вихра бързи
ще рухнеш ти – ти, зидо, як!

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев
Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7180>]